

Meie tahamegi sellises riigis elada

Head koolikaaslased ja õpetajad!

Ikka on kuulda olnud küsimust, kas me sellises riigis tahamegi elada? „Mujal on parem palk!“, „Seal on mitmekesisemad töövõimalused!“, „Neil on parem haridus“, „Aga seal on imeline loodus!“, „Eesti ei jõua kunagi viie rikkama riigi sekka!“, „Ma kindlasti kolin kunagi Eestist ära!“ – kas mitte need ei ole laused, mida sageli inimeste suust kuuleme?

Mina, olles teisest rahvusest, olen kuulnud oma elus teistsuguseid lauseid: „Mine oma Venemaale tagasi!“, „Sa ei ole eestlaseks sündinud, sul peaks olema häbi meie keelt kõnelda!“, „Sa ei vääri haridust!“, „Sa jääd alati viimasele kohale!“. Paraku on neid repliike mulle öelnud eestlased. Loodetavasti mitte teadlikult, vaid mingi neis endis peituva kibeduse tõttu. Sellistele inimestele on omane, et kui midagi Eesti elu juures ei meeldi, siis kallatakse see inetute sõnadega üle. Kui aga silma või kõrva riivab muukeelne jutt või läheb tänaval mööda mõni teisest rassist inimene, siis ollakse suurimad Eesti patrioodid ja kangelased, mustates ja sõimates neid, kelle puhul kohe esmapilgul on näha, et too pole eestlane. Isegi kui inimesel on veidikene teistmoodi silmad, suu, nina, võib see mõne jaoks olla katastroof. Mina leian, et kui teisest rahvusest inimene on Eesti oma kodumaaks valinud, siis on sellel ka kindel põhjus ja tõenäoliselt ta ka väärtustab oma elukohta. Ei tasu kritiseerida ja solvata inimesi, teadmata nende lugu. Kõigil rahvustel peaks olema võimalus Eestit oma kodumaaks pidada ja õigus seda maad armastada – sellises riigis ma tahan elada!

Mina olen noor ja tean seepärast eelkõige just noorte muresid ja probleeme. Praegu on väga sage see, et mõni noor inimene palub vaimset toetust, palub abi, lausa nõuab abi, aga seda alati ei märgata. On noori, kes on langenud lausa depressiooni, kogevad paanikahoogusid ja ärevust. Tihtipeale just neid inimesi, kes vajavad abi, ei sallita või tõrjutakse või minnakse neist mööda mõttega „Oh järjekordne tähelepanuvajadusega *teenager*...“. Aeg-ajalt võib lugeda või kuulda uudistest, et järjekordne noor on sooritanud enesetapu kiusamise, mõnitamise, ähvardamise või millegi muu pärast. Enesetappude arv Eestis on üks kõrgemaid Euroopas, kuid sageli pannakse selle probleemi ees silmad kinni ja elatakse oma elu rahulikult edasi. Äkki võiks vahel inimeselt küsida, siiralt küsida, huvitatult küsida, kuidas ta ennast tunneb, kuidas tal läheb ja kuidas ta hakkama saab. Hoolimine ja huvitundmine ei maksa midagi, ainult veidikene meie aega. Võime

üheskoos aidata inimesi, kes seda vajavad, võime üheskoos aidata üksteist – sellises riigis ma tahaks elada!

Kõik eestlased on erinevad, kõik venelased on erinevad, inimesed ongi erinevad. Ma tahaks mõelda nii, et vaatamata igasugu väljaütlemistele, peab igäiks oma sügaval hinges Eestimaad kalliks, kaitseb tema au, armastab oma kodumaad, sest see maa on teda sünnist saati kandnud, kaitsnud ja hoidnud. Minu palve teile – palun hoidke, austage, toetage ka teineteist ja pakkuge üksteisele abi, sest kui mitte meie ise, siis kes! Meist endist sõltubki meie rahva õnnelikkus ja tulevik. Sellises riigis tahan mina elada ja ma loodan, et ka kõik teie.

Täna kuulamast ja imelist vabariigi aastapäeva teile, kallid inimesed suure algustähega!

Anastasiya Chertova

10.H